

Biró József
őstörténetkutató

ATILLA, A BÖLCS KIRÁLY

Atilla, a hunok királya a magyar múlt legkiemelkedőbb történelmi alakja. Tőle származik Árpád, honvisszafoglaló nagyfejedelmünk is. A hunok is őseink, rokonaink.

De 150 évig valótlán finnugor eredet-elméletet erőltettek a népünkre az elnyomóink, meghamisítva, elhallgatva a történelmi igazságot. Ezért adózzunk tisztelettel azoknak a tudósoknak, akik a valós történelmünket kutatják, bizonyítják és tanítják. Bátran hangoztatják, hogy újra kell értékelnünk a magyar őstörténelmet. Például Bakay Kornél és Kiszely István egyetemen is tanítják és hirdetik a hun-magyar azonosságot.

2004. nyarán a Magyarok Világszövetsége egy hetes nagyszabású kongresszusán a világ minden tájáról összesereglett tudósok nyilvánították véleményüket számos tudományterület eredményeiről: történészek, régészek, nyelvészek, genetikusok, orvosok, néprajzkutatók. Például Aradi Éva indológus és Sashi indiai professzor megállapítják, hogy a hunok a saka, szkita népcsoportból származnak. Béres Judit geneológus kijelenti, hogy kutatócsoportja semmi genetikai rokonságot sem tud megállapítani a finn és a magyar népetnikum között.

Még 1993. tavaszán írtam egy újságcikket az egyik amerikai magyar lapban, amely Magyarországon is megjelent, A finnugorizmus bukásának előjelei címen. Akkor még nem gondoltam, hogy ez a téma mára időszerűvé válik és a hazai történészek, kutatók is nyíltan vallják, hogy a finnugor történelem-szemlélet napja leáldozott.

A szabir-magyarok őstörténete és A szabir-magyarok a „sumirok” tanító mesterei című könyveimben igyekszem bizonyítani a magyarság ősmúltját, még az i. e.-i tizedik évezred végétől Mezopotámiából, a Felső és Alsó Zab folyók völgyéből és a szabir-magyarokra építem fel a szabir-onogur eredet-elméletemet. Hangsúlyozom, hogy a hunok ennek a földművelő, állattenyésztő népnek a leszármazottai.

Badiny Jós Ferenc professzor Káldeától Ister-Gamig című könyvéből idézem:

„Munkatársam – Dr. Novotny – felvette a kapcsolatot az orosz nyelvtudományi kutatók egyik legkiválóbbjával – Djakonov professzorral – és az ide vonatkozó adatokat az ő leveléből közlöm:

’Tolsztov akadémikus vezetése alatt egy orosz régészeti expedíció 10 éven át ásatásokat végzett Belső-Ázsiában a régi Chorezm területén fekvő homokszirtakban. Tolsztov könyvében beszámol a meglepő eredményekről.

A sumir nyelv és a sumir nyelv hangtörténetének ismeretében megállapítottam, hogy a Tolsztov expedíció nemcsak a könyvében említett subarean (vagyis szabir) népet, hanem az ősi sumir népet is megtalálta, tehát tulajdonképpen subar (magyaros kiejtéssel szabir) és sumir emlékeket fedezett fel (Subar = Sumir)’.”

Ezzel kapcsolatban egy újabb idézetet olvasok fel, ezúttal Novotny Elemér Sumir nyelv-magyar nyelv című könyvének 52. oldaláról:

„A kiváló szovjet-orosz kutató Szergej Pavlovics Tolsztov, 10 éves régészeti expedíciója során, - a világ bámulatára – az ősi Ku-Ma-Ar-Iz-Ma (Chorezm, a mai nyugat-Turkesztán) – nomádok lakta területén – magas kultúrát és öntözéses csatorna-rendszereket fedezett fel. Szerinte az i. e. XIII. században – délről és nyugatról (nyilván az asszirok nyomására) szabar-hurrita népesség érkezett – a szent Kanga (Ki-en-gi) –, illetve Ku-Ma-Ar-Iz-Ma területére.

A sumirok jelenlétét itt igazolják – a korabeli nép és királynevek, valamint a földrajzi és ország nevek! (Erre a jelentős körülményre Tolsztov

akadémikusnak levél útján hívtam fel a figyelmét 1967-ben) Tolszov is ezt a népességet 'kettős eredetűnek' nevezi! A szabarokból váltak ki később a hunok - , mint e nép –jelentős- népcsoportja.”

A hivatalos magyar történetírás a hunokat nem tekintette a magyar múlt részének az elmúlt másfél évszázadban, sem az osztrák elnyomatás alatt, még az 1867-es kiegyezés után sem, de a szovjet megszállás idején sem. Atillát és hunjait megbélyegezték – főleg görög-római és a későbbi nyugati történetírók munkái alapján – barbár, vérengző, kegyetlen nomád, rabló hordának nevezték és a magyarországi finnugorista történészek is azt hangoztatták, hogy nem jó nekünk a hun rokonsággal dicsekedni.

Pedig a hun-magyar rokonság fogalma a nép hitében, regéinkben és mondáinkban máig is él. A hun-magyar rokonság mellett tett hitet Körösi Csoma Sándor, a legnagyobb magyar kutató és nyelvész, kortársai és követői: Katona István, Fejér György, Kállay Ferenc, Jerney János, Horváth István stb., még a XIX. századi nagy íróink, költőink: Petőfi Sándor, Arany János, Vörösmarty Mihály, Jókai Mór, Gárdonyi Géza stb. is tudták, hogy közös őstől származunk.

De hadd cáfoljam a finnugor eredet-elmélet hunokra és Atilára vonatkozó téves, sajnos még ma is ható állításait.

A hun név- és népmegjelölés már nagyon korán megjelenik az őstörténelemben. Az ősegyiptomi feliratokon, vagy Dáriusz Hystapsesz sziklafeliratán is látható UNNU, UNUT formában. A sumir asztrológiai térképeken LU-HUN-GA formában, ami sumirul földművest jelent (René Labat sumirológus 356. sz. ékjele), KUN és HUN értékkel is kifejezhető, értelme hatalom, fegyver, a GA pedig települést jelent (Labat 235. sz. jele). Tehát sumir észjárás szerint úgy is mondhatnánk, hogy a LU-HUN-GA egy hatalmas földművelő nép neve. A szabir-magyarok őstörténete c. könyvem első kötetében részletesen bemutatom, hogy összabir őseink nevéhez fűződik a növénynevelés, az állatok háziasítása, melyet a tudomány agrárforradalomnak nevez. A Kis és Nagy Zab folyók mentéről (Mezopotámiából) származó szabir

őseinket már az időszámítás előtti 10. évezred végétől azonosítom a tudósok, kutatók munkái alapján. Könyveimben bizonyítom a hun nép ős-szabir eredetét. Sajnos még a magyar írók tollából is olvasható olyan történelmi tévedés, mely a hunokat csak nomád, barbár népnek állítja be, akik rablással szerezték a mezőgazdasági javakat, sőt még a nőket is. Pedig a hunok az ősi földművelő, mesterségeket kifejlesztő, írásbeli és művészeti kultúrákat megalkotó nép leszármazottai. A hunok földműveléssel kapcsolatos tevékenységére és kulturális emlékeire vonatkozóan idézem Sz. P. Tolszov híres orosz régész Az ősi Chorezm c. könyvének 213. oldaláról:

„Az eftaliták, fehér hunok kialakulásának színhelye kezdetben valószínűleg Chorezm észak-keleti határvidéke volt, az a vidék, melyet e korban még az Amu Darja és Szír Darja régi közös deltája alkotott.

1946-ban végzett ásatásaim folyamán ezen a területen néhány rendkívül sajátos telepet tártunk fel. Ezeket minden valószínűség szerint az eftalita kultúra abból az időből eredő emlékeinek tekinthetjük, mely déli, hódító vándorlásukat megelőzte.

Ez a nép, mely jellegzetes komplex állattenyésztő, halász, földművelő gazdálkodást folytatott, mégsem volt nomád jellegű, hanem letelepült, vagy legalábbis félig letelepült életmódot folytatott, s megerősített közösségi telepeken 'városokban' lakott. Az eftaliták 'városi' életéről állandóan olvashatunk a bizánci írónál, a kaiszarei Prokopiosznál és Menandrosznál is.

E települések alaprajzából ítélve, továbbá az írásos emlékekre támaszkodva azt kell hinnünk, hogy a nemzetségi-közösségi hagyományok az eftaliták körében még elevenek voltak.”

Tolszov sorai tehát bizonyítják, hogy hun elődeink, rokonaink nem voltak nomád barbárok.

Az orosz régészek a XX. század negyvenes éveitől igen bőséges és érdekes – hunokra vonatkozó – régészeti leleteket hoznak felszínre. Chorezmen kívül az Altáj- térségben és a Bajkál-tótól északra elterülő vidéken az ásatások i.

e. VI. évszázadi hun építményeket tártak fel. A. L. Mongait orosz régész közlése szerint az ásatások földsáncokkal, vizesárkokkal körülvett, őrtornyokkal megerősített, kapubejáratokkal ellátott erődítmények maradványait hozták felszínre, melyekben a várúr lakásán és a gazdasági épületeken kívül számos kisebb lakás épült, - az északibb Altáj- régióban – melyeket egy központi kazánból, a föld alatt vezetett agyagcsövek rendszerén át fűtötték. (A szabir-magyarok a „sumirok” tanító mesterei c. könyvemben beszámoltam arról, hogy a Kr. e.- i VI. évezredben a Mezopotámiából áttelepülő szabir-magyarok az Olt folyó völgyi „Körös Kultúrkörben” hasonlóképpen fűtötték a lakásokat.) Az orosz régészek által a XX. század negyvenes éveiben feltárt sírok fényűző hun temetkezésekről adnak számot. A gerendavázzal bélelt sírkamrákba felszerszámozott lovakat (hat-tizennégy) temettek, és szekereket, használati tárgyakat, háztartási és fényűzési cikkeket.

A régészeti ásatásokból és a kínai évkönyvek adataiból megállapítható, hogy a hunok feudális felépítésű monarchiában éltek e korai időszakban is. Nos ezek a tények megcáfolják az ókori görög-római, sőt némelyik jelenlegi nyugati történetíró állításait is, miszerint a hunok vérengző, vad, barbár Ázsiából szabadult néphordák lettek volna. Ezekután enyhén szólva történelmietlen, de tisztességtelen is becsmérelni, gyalázni őseink emlékét. Különösen Atilláról a hunok és egyben a magyar és rokon népek legnagyobb királyáról, hadvezérééről írtak lealacsonyító módon.

Mindenekelőtt Atilla nevét kell megmagyaráznom. Aki nem ismeri nevének ősi vallási jelentését, helytelenül két t-vel és egy l-lel írja. Bizonyítékul térjünk vissza a múltba, az ős-szabir-sumir népek hitvilágához:

Szabir-magyar őseink kultikus szobrai gyakorta kis tálacskákat tartanak kezükben, mely kissé megbillen, és „az élet vize lassan folyik ki belőle”. Jelképesen, amint kiürül az edény, akként ér véget az élet is. Ez a kultikus ábrázolás az őskori Mezopotámiából ered, és általánosan elterjedt az „ős-turáninak” nevezett szabir-magyar népek körében. Az ősi nép folyókkal,

tavakkal, vizekkel kapcsolatos elképzelését tükrözi, a Duna ősi neve Ister, azaz „az élet vize”. A 895-96-os honvisszafoglalásunk előtti szállásterület, Dentumagyarria folyói is hasonlóan az élet fogalmát kifejező nevet viselnek: a Don szabir neve Ten, a Donecé Teniz, a Dnyeperé Ten-úr. A történelmi források megerősítik, hogy Dentumagyarriában őseink még szabiroknak nevezték magukat. A sumir nyelvben a TEN = ÉLET, IS-TEN = ÖRÖK ÉLET. A TEN jelentése még: alap, csend, nyugalom (L.736. jele). TIN = ÉLET és ÉLNI (L. 465. jele). Az akkádok a TIN sumir szót BALATU-ra változtatták, melyből levezetve BALATON az ÉLET TAVA-ként élt az ősi magyar néphitben.

ATILLA nagy hun királyunk nevének jelentése: az ÉLET VIZE. A = víz) L.579) TI-LA = ÉLET (Gadd 192.)

1991. tavaszán pillantottam meg egy New York-i repülőtéri könyvesboltban az amerikai író, Wess Roberts: Leadership secrets of Attila the hun (1990). (A hun Atilla vezetési titkai) c. könyvét. Atillát nagy hadvezérként és nagyon bölcs, humánus uralkodóként mutatja be. Eredeti görög forrásokból, a helyszínen évekig kutatta munkatársaival együtt Atilla életét. Wess Roberts könyve az 500 legnagyobb amerikai vállalat vezetőinek magas szintű továbbképzésére szolgál. Még az üzleti életben is példaképüknek tekintik Atillát Amerikában ma, olyannyira, hogy stratégiai módszereit, tanításait, útmutatásait követendő példának, a siker zálogának tartják.

Wess Roberts könyvének előszavában írja, hogy Atillát ma úgy jellemezhetnénk, mint kitűnő vállalkozót, diplomatát, szociális újtót, államférfit, kiváló hadvezért, szervezőt és kitűnő házigazdát. De nem ezekért a tulajdonságokért választotta Atillát könyve követendő főhősévé, hanem határozottságáért, bölcsességéért, szilárd - és megalkuvást nem tűró, példamutató egyéniségéért, aki nem riad vissza a legnehezebb feladatoktól sem, aki dicsőséges tetteket visz véghez, a megoldhatatlannak látszó problémákat is megoldotta. A mai vezetőknek is példát mutatva osztja meg a sikeres vezetés titkait az olvasóval.

W. R. minden fejezetet az Atilla életéből vett útmutatásokkal szemléltet, amint a tábortűz mellett a különböző vezetési módszerekre tanítja a törzsfőket és a hun harcosokat. Bár a helyszín, a körülmények meglehetősen különböznek a maiaktól, ennek ellenére időtállók Atilla tanításai, velős mondásai, ma is alkalmazhatók bármelyik vezetői ülésen, tanfolyamon továbbképzésen.

Bemutatok néhány gondolatot a könyvből. A fejezeteket Wess Roberts vezeti be, ezután Atilla tanításai következnek.

A RÓMAI UDVARBAN

W. R.: A római udvar ügyes szokása volt, hogy gyermek túszokat cserélt, más országok befolyásolására, hogy saját szolgálatára csábítsa őket.

Miután Rugila, a hunok királya megelégedte Atilla örökös birálatait a római birodalmat segítő politikája miatt, a 12 éves Atillát a római udvarba küldte. Azt remélte, hogy ott majd megváltozik Atilla jelleme és hazatérte után könnyebben elbánhat vele.

Atilla megvetette a római udvar pompáját, a cifra ruhákat, a lakomákat, a dőzsölést, amit a társai oly nagyra becsültek. Sikertelen szökési kísérlete után elhatározta, hogy ideiglenesen belenyugszik a sorsába és tanulmányozza a római udvart. Megismerte az udvar bel- és külpolitikáját, a római hadsereg felépítését, fegyvereit, a csata vezetési módszerét – észrevette egy erős tengeri flotta hiányát. Megfigyelte a látogató minisztereket, a birodalom cselszövéseit, a politikai módszereket és a diplomáciát...

Megjegyzem, hogy Atilla négy nyelven beszélt és a világtörténelem egyik legjobban felkészült, legműveltebb bölcs uralkodója és hadvezére volt, aki tudását és tapasztalatait a nemzete javára fordította.

ATILLA: A VEZETÉS MINŐSÉGI KÖVETELMÉNYEI

Azért gyűltünk össze a tábortűznél, hogy én, Atila megosszam veletek a legbensőbb gondolataimat a vezetés iránt támasztott követelményekről.

Minden szinten olyan vezetők álljanak a hun nép szolgálatában, akiket rátermettségük, ügyességük, képességük és odaadásuk alkalmassá tesz hivatásuk sikeres gyakorlására.

De a vezetői tulajdonságok kifejlesztése nem könnyű feladat. Életre szóló elkötelezettség, a hunok sohasem hagyhatják abba a tanulást, arra kell törekedniük, hogy az új helyzetekbe bepillantást nyerjenek, gondolják át, értékeljék ki a helyzeteket, keressék a megoldás új módszereit.

A vezetőinknek korán el kell sajátítaniuk az alapkövetelményeket a szolgálatuk ellátása érdekében, és lehetőséget kell kapniuk az önfejlesztésre.

A fiatal harcosainkat tanítani kell arra, hogy jó törzsfőkké fejlődhessenek.

A lovaglás, lasszódobás, íjazás és dárdavetés elégséges alapismeret a harcosoknak, de nem a vezetőknek.

A nemzetnek ügyes, gyakorlott vezetőkre van szüksége, akik mesteri módon bánnak az adottságaikkal:

A vezetők legfontosabb tulajdonságai:

HŰSÉG: A legfontosabb alapkövetelmény. De a véleménykülönbség nem biztos, hogy hűtlenség. Mindig meg kell hallgatni azt a hunit, aki a törzs érdekében véleményt nyilvánít.

BÁTORSÁG: A törzsfőnek bátorságból példát kell mutatnia, a vezetett hunok előtt kell járnia, a feladatát következetesen végre kell hajtania...

BECSVÁGY: Becsvágy nélkül nem sokáig marad a posztján a törzsfő.

LELKIERŐ: Az egyre magasabb vezetési szintek egyre nagyobb érzelmi megterhelést jelentenek. A vezető minden szinten legyen képes felülemelkedni a nehéz helyzeteken, lelki válságon, csalódásokon...

FIZIKAI ÁLLÓKÉPESSÉG: A hunoknak olyan törzsfőkre van szükségük, akik bírják a vezetés fizikai megterheléseit. Egészségesen kell táplálkozniuk. Aki

sokat eszik és iszik, annak nincs elég energiája. Ép testben ép lélek. Ágyból nem lehet csatát irányítani, edzettnek kell lenniük.

EGYÜTTÉRZÉS KÉPESSÉGE: A törzsfőnek meg kell értenie másokat, képesnek kell lennie beleélni magát mások helyzetébe, tiszteletet, megbecsülést kell tanúsítania mások kultúrája, hite és hagyományai iránt.

DÖNTÉSKÉPESSÉG: A fiatal törzsfőnek ki kell fejlesztenie magában a döntés képességét, tudnia kell mérlegelni, mikor kell cselekedni és mikor nem, az adott helyzetre vonatkozó lehető összes jelzés figyelembevételével kell elhatározni a döntést, és azt következetesen kell végrehajtania. A habozás és halogatás megzavarja és elbátortalanítja az alattvalókat, a társait és a feletteseit, és az ellenség javát szolgálja.

ELŐRELÁTÁS: A megfigyelés által összegyűjtött tapasztalatokból kell következtetni. Bár ez bizonyos kockázattal jár, aminek a veszélyét vállalnia kell, és nem tarthatja a legfontosabbnak mindenekfelett a saját kényelmét és biztonságát.

IDŐZÍTÉS KÉPESSÉGE: A vezetés minden mozzanatában szükséges az időzítés, úgy a tervezés, mint a cselekvés idején. Nincsenek bevett szabályok ennek a képességnek a kifejlesztésére, általában csak a saját károdon tanulhatod meg.

VERSENYKÉPESSÉG: A mindenkori győzniakarás belső készítése elengedhetetlen, de csak a fontos versenyt kell megnyerni...

ÖNBIZALOM: Megfelelő képzéssel és önfejlesztéssel kialakítható egy olyan személyes biztonságérzet, amellyel le tudja győzni a vezetés nehézségeit...

FELELŐSSÉG: Se király, se törzsfő, se alattvaló nem alkalmas vezetőnek, ha nem vállalja a felelősséget, ha nem képes elvégeztetni a munkát, és betartatni az utasításokat.

HITELESSÉG: A vezetőnek hiteles személynek kell lennie, aki méltón képviseli a hunokat szavaival, cselekedeteivel és egész magatartásával barát és ellenség

előtt egyaránt. Azonnal le kell váltani az olyan vezetőt, aki elvesztette a hitelét, mert nem lehet többé megbízni benne.

ÁLLHATATOSSÁG: A vezető alapvető tulajdonsága a megalkuvást nem tűrő igyekezet, akarat a rábízott feladatok végrehajtására. A gyenge csak akkor kitartó, ha a dolgok úgy mennek, mint a karikacsapás.

MEGBIZHATÓSÁG: Ha egy vezetőben nem lehet megbízni, hogy minden helyzetben teljesítse a feladatát és vállalja a saját felelősségét, váltsd le...

GONDOSSÁG: A vezető alapvető tulajdonságai közé tartozik a gondoskodás képessége. Úgy kell szolgálnia a népét és társait, hogy bizalmat, hűséget érezzenek iránta.

W. Roberts Atilláról alkotott véleménye és Atilláról írt mondanivalója igen eltér a nyugati történetírók többségének munkáitól, akik csaknem kivétel nélkül lealacsonyító jelzőkkel írtak a világtörténelem egyik legnagyobb katona vezetőjéről és nagy uralkodójáról. Jordanes – Atilla kortársa – aki úgy átkozódott, hogy Atilla boszorkánytól és farkastól származott, majd később a nyugati történetírók jártak elől a hunok és Atilla becsméréseiben. W. Robertsnek is feltűnt az a tény, hogy Atillát milyen mostohán kezeli a nyugati történetírás, idézem a könyvének 12. és 13. oldaláról:

“A nyugati történetírás nem adja meg a tiszteletet Atillának, kegyetlennek, rendkívül könyörtelennek írja le, a gonoszság jelképévé tette. A következő generációk minden kritika nélkül, automatikusan átvették ezt a megbélyegzést, és gyakran példálóznak is vele, a mai napig.”

(Megjegyzem: Ez az alaptalan, igazságtalanul elterjedt előítélet az oka annak, hogy sokak tudatában a hunok, magyarok és Atilla neve negatív fogalom.)

“Mégis, Atillát máig büszkeséggel emlegetik a leszármazottai, a magyarok. Talán a német Nibelungen-Dal fejezi ki a legszebben: Volt egy hatalmas király a hunok földjén, kinek a jósága és bölcsessége páratlan volt.

Attila annak a vezető-típusnak a mintaképe, aki sosem önelégült, aki bátran kezdeményez, inkább cselekszik, mint tétlen.

Attila nem volt olyan kegyetlen, mint a rómaiak, akik ezerszámra dobták a keresztényeket a vadállatok elé, egyszerű szórakozásból. Összehasonlításképpen: nem volt olyan kegyetlen, mint Rettegett Iván, Cortez vagy Pizarro. Atilla megkímélte Rómát, több könyörületet mutatott, mint Genserich, Belizar, a skandinávok, germánok és a spanyol zsoldosok, akik mind kifosztották Rómát.

Attila szellemei öröksége általában ismeretlen a nyugati világban. Nem ismerik a történelmi jelentőségét: mint kultúrált, elfogulatlan, gazdag személyiségű és széles látókörű zseni, mindent egybevetve magasan felülmúlta Nagy Sándort és Cézárt.